

Fra vår utenlandspost - -

BLE NORGE PRESSET ALLIKEVEL?

Det er plutselig blitt så stille om Atlanterhavspakten. Det skulle vel ikke være noe i, at USA, har visse vanskeligheter innenlands i den anledning, akkurat som da den velmenende president Wilson kom hjem med Folkeforbundet i lommen, men ikke fikk det godtatt av sine egne.

At enigheten ikke har vært så enstemmig i Amerika framgår av et telegram til dansk «Politiken» 22. febr. 1949. Vi gjengir det omenn post festum, men for at våre lesere kan få et inntrykk av ensrettingen her hjemme, hvor alt synes å gå eter en snor i demokratiets hellige navn:

Den tidligere ambassadør i Norge Lithgow Osborne, har i et memorandum til senatet uttalt at senatet påtar seg et stort ansvar ved å overtale Norge til å slutte seg til Atlanterhavspakten istedet for å gå inn i et nordisk forsvarsforbund. Han anfører bl. a.:

«U.S.A. bør opphøre med sin motstand mot opprettelsen av et nordisk forsvarsforbund. I betraktning av de tre lands urokkelige demokratiske innstilling og deres utvilsomme sympati for vestmaktene, synes det uvesentlig om en nordisk forsvarsallianse og formelt uavhengig. Det kan fastslås med sikkerhet at jo mer nøytralt et sådant forsvarsforbund er, desto mer vil det arbeide til fordel for oss, fordi det vil være mindre utfordrende overfor Sovjetunionen.»

Osbornes memorandum slutter således: «Den dype samhörighet mellom de nordiske demokratier er et av de lyse punkter i den nåværende situasjon. Det er en av de hjørnesteiner som gjenoppbyggingen av denne verdensdel må baseres på. Ødeleggelsen av denne enhet vil være skjebnesvangre for U.S.A. og Skandinavia. Å ødelegge denne samhörighet i Norden for å skaffe et eller to nye medlemmer til det ennå ikke eksisterende nordatlantiske sikkerhetssystem synes i beste fall å være uklokskap, i verste fall overordentlig farlig.»

MASSEGRAVENE I KATYN.

Den direkte årsak til at det ikke råder noe godt forhold mellom Sovjet-Samveldet og Polen skyldes massegravene i Katyn, hvor man i 1943 fant tusener av polske offiserer myrdet, skriver «Dagens Nyheter» i sin omtale av det for en tid siden utkomne første og annen del av verket «Den andre verdenskrigs historie». Og bladet fortsetter:

«Ikke minst på grunn av den voldsomme propaganda som oppstod omkring Katyn-affæren, burde denne bestialske kommunistiske handling blitt nærmere belyst. Men dessverre, dette avsnitt som er skrevet av den kjente norske historiker, professor Arne Ordning, er ytterst summarisk og nøyer seg bare med å gjengi de motstridende tyske og russiske påstander, uten å komme med det som en nå med sikkerhet kan si er sannheten, nemlig at de polske offiserer ble myrdet av russiske NKVD våren 1940.

Forfatteren konstaterer bare at «offisergravene i Katyn ble den tykke propagandas største seier under krigen». Dette er nok riktig, men som det eneste kommentar til Katyn-affæren virker dog denne opplysning noe kynisk. Det kan tillegges at i Katyn fant man likene av 4100 polske offiserer. Og hvor det så er blitt av de øvrige 500 offiserer som satt som fanger

i Starobielsk og Ostashkov vet man ennå ikke.»

At et blad som «Dagens Nyheter» i dag vil erkjenne sannheten er et gledelig tegn. Mindre oppløftende er det, at en historiker søker å svøpe ugjerningen inn i vatt og bomull. Forvrengningen og løgnens ånd fra London radio synes ennå å være den rådende.

FRA DET GRUNNLOVS- JUBILERENDE DANMARK.

I disse dager er det i Danmark kommet ut en bok som heter «Rettferdighet» og med undertitler «Det, vi her kaller demokrati», «Skildringer fra demokratiske fengsler og konsentrasjonsleire.»

Boken er utgitt av Sv. Koefoed-Jensen & Co. Fra første til siste side er den en gruffull beretning om hvordan danske kvinner og menn ble behandlet av sine egne landsmenn da «freden atter kom til Danmark.»

For at våre lesere skal få en forståelse av den råskapen som rådet i Danmark i liket med hvordan det var i Norge, gjengir vi her noen av de mange grufulle beretningen:

«V. ble arrestert den 7. mai 1945 i Lillerød og kjørt til Mahlegaardskolen i Hellerup, hvor han ble kommandert til i 12 timer å stå med hendene i været. Mens han stod slik ble han slått i ansiktet med knyttede never og sparket i maven og skrittet. Dette ble gjort for å få ham til å oppgi navn og adresser på sine kamerater.

Om kvelden ble det sagt til hans hustru: «Se nå godt på Deres mann, De ser ham aldri mere». Lyset gikk og det lød to klikk fra en revolver.

Etter den fysiske og psykiske mishandling i Hellerup ble V. kjørt til Sundholm, hvor han fikk en varm mottakelse av Frihetsskjempene, som også sparket ham i skrittet og brukte ham som bokseball. De to følgende dager ble han trukket ut til ny mishandling, og herunder så han en dag en fange bli sparket i skrittet slik at blodet rant ut gjennom benklærne.»

FAREN BLE SKUTT.

Søndag den 6. mai 1945 kom en del Frihetsskjempere for å arrestere en ung mann W. Han bodde på Lyngbyveien. Da han ikke var hjemme stormet karene til hans foreldre. Faren lukket opp for dem. De trengte seg inn og skjøt den gamle mann ned. En bror av W. kom til. Han ble også skutt ned. Moren fikk sjokk og senere innlagt på sinnsykehus. Etter denne innsats reiste heltene til W.s sviger far og tok ham med seg som gidsel.»

SKUTT NED SOM DYR

«Etter at barn og voksne hadde ropt i munnen på hverandre «Skyt ham!» hørtes plutselig et skudd. En frihetsskjemper hadde parert ordre og oppfylt mengdens ønske, mens en eldre ordensbetjent og Røde Kors-folk så på. Den unge mann falt skrikende sammen på bunnen av bilen, mens barne som så på, klappet i hendene av begeistring. Kulen gikk videre gjennom en eldre herre som også var kastet opp i bilen. Den gamle mannen falt sammen. Kulen streift også en frihetsskjemper. Denne ble hurtigst mulig ført til lege og forbundet. De to andre som var dødelig rammet ble liggende å skrike, uten at noen gjorde noe for dem. Kort etter opphørte skrikene ved at

Begikk Roosevelt selvmord -

Forts. fra side 7

mennene motsatte seg den, til mere begynte Stalin å innse at han kunne gjøre forretning med Amerika. Han så, at med den britiske imperialismes deklining, måtte en verden styrt av de tre store — bety en verden styrt av de to store. Og etter Roosevelts forutsetning, at amerikanske tropper ikke skulle finnes på denne siden av Atlanteren, skulle dette bety at Europa og hele Asia overlotes i Stalins hender.»

Roosevelt hadde, fortsetter Crossman, «sterke moralske prinsipper — men ingen politiske». Ennå i 1943 drømte han om en verden styrt av de tre store, med alle koloniene stilt under internasjonalt mandat, og med land som Frankrike behandlet som liten stat og derfor avvepnet.

Verden utenom de tre store skulle behandles på samme måte

som U.S.A. behandler Filippinene. «Det er et mønster for mennesker med god vilje å se fram imot for framtiden....»

Men når så den amerikanske opinion ikke ville gå med på at Polen og hele Øst- og Mellom-Europa ble Sovjet-Russlands Filippiner, når Frankrike ikke ville la seg behandle som en liten stat — og så til slutt: England holdt fast ved sin imperiestilling, da brøt Roosevelts politikk sammen, som det korthus den var. Stalin innkasserte sin gevinst. Roosevelt forsvant fra skueplasset.

«Hans død kom som en lettelse», skriver Crossman. Og hvordan denne død kom, forteller en annen av de amerikanske nyrevisjonister, Henry H. Klein, følgende:

«Roosevelt skjøt seg, sannsynligvis i hodet, i Warm Springs, mens han satt som modell for en russisk malerinne. Roosevelts lik ble ikke lagt på lit de parade, som det falskelig forklares. Liket ble lagt i en kiste, som hurtigst mulig ble ført til Hyde Park i New York og gravlagt der. Soldater har siden holdt vakt ved graven.»

Det er mulig at tragedien Franklin D. Roosevelt sluttet på den måte som Henry H. Klein her har fortalt — vi vet ikke hva som er den historiske sannhet. Imidlertid — Kleins oppsiktsvekkende påstand om at Roosevelt begikk selvmord da han så at spillet var tapt på grunn av hans manglende forståelse av Stalins spill, er ikke blitt dementert.

Det vi kan slå fast som en historisk kjennsgjerning, er at det var først da han forlot scenen — etter å ha satt det hele i scene, at det egentlige sørgespill tok til.

Lik atombombens virkninger år framover i og omkring Hiroshima, vil følgene av Roosevelts «jeg alene vite»-politikk i årtider holde verden i en konstant krigsangst og uro.

! Det er et spørsmål, som altfor lite er kommet fram i diskusjonen om NS og den skjebnesvangre rettsforfølgningen. Og det er, at stortinget gjennom sine organer hadde gått med på, at fem NS-menn skulle bli medlemmer av det riksråd, som der ble forhandlet om høsten 1940. — Denne kjennsgjerning har veiet meget for mange av dem, som samme høst meldte seg inn i NS. Når selv stortinget kunne godta NS-menn i ledelsen av vårt land i dets alvorligste time, måtte da vel den menige mann ha lov til å melde seg inn i partiet for derved å støtte opp om rikets styre og de positive synsmåter, som NS-programmet ga uttrykk for.

Det storting, som selv hadde forlenget sin funksjonstid et år og like inn i okkupasjonen, unnså seg heller ikke for å tre sammen igjen, da den tyske vernemakt hadde overlatt landet til de seirende allierte, og attpå til ga det sin velsignelse til de «anordninger», som Johan Nygaardsvold og hans flyktende klassefeller med god hjelp hadde fabrikkert for å skjule sin egen brøde og komme arvefienden NS tillivs.

Stortinget — nødankeret i farens stund — ble et drivanker uten feste i bunnen. Stortinget, det slo seg selv på munnen, og enda krever det respekt hos velgerne. Er vi allerede kommet inn i skumringstimen?

en annen Frihetsskjemper trakk sin revolver og satte den til de såredes tinninger og trykket av. Blod og hjernemasse sprøytet over de som var nærmest. Alt sammen skjedde under folkets elleville jubel.»

Kommentar overflødig. Vi vil bare gjøre oppmerksom på at den dag den norske hjemmefront kommer med sin historie — vil også det historiske supplement komme. I Danmark er man som en ser allerede i ferd med å offentliggjøre en del av hjemmefrontens historie.

! «Og denne mann, som vi godt kan si har levet hele sitt liv i kamp for Norges interesser står i dag anklaget som landssviker. Jeg er harmfull.

Jeg er mer og mer full av harme når jeg tenker på alt hva han har måttet gjennomgå, han, som faktisk må regnes som en av landets store menn.»

(Statsråd Johan E. Meilbye som vitne i saken mot Adolf Hoel, i følge «Nationen» 16.5.49.)